

بررسی نقش قومیت در روابط جمهوری اسلامی ایران و ترکیه (۲۰۱۹-۲۰۰۳)

نورالدین آهی^۱

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد علوم سیاسی، دانشگاه علامه طباطبایی تهران، تهران، ایران

چکیده

پژوهش حاضر به منظور بررسی نقش قومیت گردی در روابط ایران و ترکیه در دوره حزب عدالت و توسعه صورت گرفت. این نوشتار با استفاده از روش توصیفی تحلیلی، روابط ایران و ترکیه را در پیوند با مسئله کردها از سال ۲۰۰۳ تا ۲۰۱۹ را بررسی می‌کند. همکاری و اتحاد گروه‌های جدایی طلب یعنی پ.ک.ک. و پژاک از یک طرف و شکل‌گیری دولت نیمه مستقل کرد در شمال عراق و در مجاورت مرزهای ایران و ترکیه از طرف دیگر، آنکارا و تهران را به اتحاد و همکاری در مبارزه با گروه‌های جدایی طلب سوق داده است. یافته‌های تحقیق بر نقش قومیت گردی در روابط آنکارا و تهران تأکید دارد. قومیت گردی به ویژه در کردستان عراق و مناطق کردنشین سوریه، موجب واگرایی در روابط ایران و ترکیه شده است. همکاری‌های اطلاعاتی و امنیتی ایران و ترکیه و همکاری ایران و ترکیه برای جلوگیری از پیدایش یک کشور کرد موجب همگرایی در روابط ایران و ترکیه شده است.

واژه‌های کلیدی: قومیت گردی، همگرایی، واگرایی، ایران، ترکیه.